

210. Bistvo materije in duše.

1 (Gospod): "Glejte, telo je materija in sestoji iz najbolj grobih pradušnih substanc, ki jih je oblast in modrost večnega Božjega duha prisilila v tisto organsko obliko, ki v vsem bistvenem najbolj ustreza svobodnejši duši, ki prebiva v takšni telesni obliki.

2 Duša, ki prebiva v telesu, pa v začetku ni veliko čistejša, kakor njeno telo, ker tudi ona izvira iz nečiste praduše padlega Satana. Telo za še nečisto dušo pravzaprav ni nič drugega kakor nadvse modro in predobro in smotrno narejen očiščevalni stroj.

3 V duši pa že prebiva čista iskra Božjega duha, iz katerega prejema v glasu vesti pravo zavest o sami sebi in o Božjem redu.

4 Poleg tega je telo navzven opremljeno z vsakovrstnimi čuti in lahko sliši, vidi, čuti, vođa in okuša; tako dobiva duša sporočila iz zunanjšega sveta, dobra in resnična, slaba in lažna.

5 Iz sodbe duha, ki prebiva v njej, kmalu v sebi čuti, kaj je dobro in kaj slabo; po drugi strani pa tudi z zunanjimi čuti svojega telesa izkuša dobro in slabo, blagodejno in boleče in druge vtise, površ tega pa Bog po izrednem razodetju od znotraj in po besedi od zunaj, kaže duši pot Božjega reda.

6 Tako opremljena se je duša docela sposobna sama svobodno odločati po zlahka razpoznavnem Božjem redu, kar drugače niti ne more biti, ker drugače duša sploh ne bi mogla doseči večno trajajočega, v sebi sklenjenega, pa vendar svobodnega obstoja.

7 Kajti vsaka duša, ki hoče dalje obstajati, se mora z danimi ji sredstvi sama oblikovati za svoj nadaljnji obstoj in tako rekoč izgrajevati, sicer lahko na koncu deli usodo telesa, ali pa kot tričetrtinsko še neizoblikovana zapusti telo, ki kot popolnoma pokvarjeno ni več sposobno za nadaljnje in dokončno oblikovanje duše, in tedaj bo prisiljena nadaljevati svoje izpopolnjevanje v veliko manj udobnem stroju navadno zelo žalostno in boleče.

8 Telo pa je, ker je sestavljeno iz samih delov, ki so še globoko v sodbi in zato umrljivi, pri vsakem človeku in za njega pekel v najožjem pomenu; materija vseh svetov pa je v najširšem pomenu pekel, v katerega je človek po svojem telesu dan.

9 Kdor skrbi za svoje telo, očitno skrbi tudi za svoj pekel, ter hrani in redi svojo sodbo in svojo smrt do svojega propada.

10 Telo sicer mora dobiti določeno hrano, da je zmeraj sposobno ustrezno služiti duši za visoke življenjske cilje; toda kdor preveč strahoma skrbi za telo in poleg tega skoraj dan in noč nezadovoljen gara in se peha, očitno skrbi za svoj pekel in svojo smrt.

11 Če telo spodbuja dušo, da se za njegovo čutno zadovoljitev na vse pretege napreza, to zmeraj izvira od številnih nečistih naravnih ali nesvobodnih duhov materije, ki v bistvu pravzaprav sestavljajo telo. Če duša preveč uboga zahteve telesa in po njih ravna, se povezuje z njimi in se na ta način spušča v svoj pekel in v svojo smrt. In če duša tako ravna, greši proti Božjemu redu v sebi.

12 Če duša z ljubeznijo in užitkom vztraja pri tem, je prav tako nečista kot najbolj nečisti in sojeni duhovi njenega telesa, ostane tako v grehu, s tem pa v peklu in v smrti. Četudi na svetu živi naprej, tako kakor njeno telo, pa je kljub temu toliko kot mrtva, občuti smrt v sebi in se je zelo boji. Kajti duša lahko v tem svojem grehu in peklu počne kar hoče, pa kljub temu ne more najti življenja, čeprav ga ljubi nadvse.

13 Vidite, v tem je tudi vzrok, zakaj tisočkrat tisoči ljudi o življenju duše po smrti njenega telesa vedo prav tako malo kakor kamen, ki leži na poti; in če jim o tem kdo kaj pove, se kvečjemu smeji ali pa se celo razjezijo, poženejo modreca skozi vrata in ga pošljejo divjim svinjam predavat nauke, za katere so prepričani, da niso nič drugega kakor neumnosti in laži!

14 In vendar naj bi vsaj do svojega tridesetega leta vsak človek toliko končal oblikovanje svojega jaza, da bi se popolnoma zavedal naslednjega najsvobodnejšega, preblaženega življenja po telesni smrti in bil prepričan o njem tako trdno, kot je orel o svojem letu visoko pod vedrim nebom!

15 Toda kako daleč od tega so ljudje, ki komaj začenjajo vpraševati o tem! In kako daleč potem šele tisti, ki nočejo o tem niti slišati in imajo takšno vero celo za neumnost, ki je vredna komaj vedrega smeha! - Takšni ljudje so torej vse svoje zemeljsko življenje v najhujšem peklu in že v popolni smrti.

16 Lahko pa, da se je kakšna duša že popolnoma očistila, pa ji je pogosto kljub temu dano veliko časa za očiščenje njenega še zmeraj nečistega telesa in njegovih duhov, s čimer si lahko ves plemenitejši telesni del končno tudi pridobi nesmrtnost iz duše in bo takoj po smrti najbolj grobega dela svojega bitja z dušo vred obujen za njeno okrepitev.

17 Pri takšnih že čistih dušah se potem tudi dogaja, da vendarle tu in tam, ko njihov pekel, to se pravi telo, nastopi še zelo poželjivo, za kratek čas stopijo v takšen njihov lastni pekel, z drugimi besedami povedano, vstopijo v poželenje telesa in njegovih duhov. Takšne duše pa se potem ne morejo popolnoma omadeževati, marveč so nečiste samo tako dolgo, dokler se zadržujejo v mlakuži duhov svojega telesa, kjer pa ne morejo dolgo vzdržati in se kmalu vrnejo v svoje popolnoma čisto stanje, v katerem so potem spet tako čiste, kakor da se ne bi nikoli omadeževale. Ob tem pa so v svojem peklu za nekaj časa vzpostavile mir in red in se lahko potem spet toliko bolj nemoteno gibljejo in krepijo v svetlobi svojega duha.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 2